

i corriols de muntanya, i que amb la seva verdor ornamenten el paisatge o ens dificulten, amb els seus espessos brancams, seguir endavant.

Bé, el massís gavarrenc forma part del Sistema Mediterrani Català. El tenim situat a l'extrem septentrional de la Serralada Litoral i fugint de la mar penetra cap a l'interior, en sentit Est/Oest, fins a tocar la Ciutat de Girona. Es un massís d'elevacions modestes. Les seves crestes oscil·len entre els 300 i 500 m., essent el P. de la Gavarra (532 m.) i el P. d'Arques (531 m.) els punts més alts. Dues comarques naturals circumden tot el massís, el Baix Empordà al Nord i La Selva, al Sud.

El clima és típicament mediterrani i aquest, juntament amb la constitució del sòl, han anat ordenant i modelant, al llarg del temps, el seu paisatge, aixó, mentre l'home n'ha anat respectant l'equilibri biològic. En esmentar el clima mediterrani podem dir que ens referim ja a una determinada gamma de paisatges de conjunts vegetals. El que correspon a les Gavarres, per la seva situació geogràfica, és el de "Alzinar amb marfull".

Sabem però que en aquestes muntanyes la sureda hi tenia un predomini gairebé absolut i que fins fa poc temps, la seva explotació, era una bona font de recursos econòmics. El sòl àcid dels seus terrenys, amb components silícis, ha estat el factor que ha afavorit el creixement de la sureda, desplaçant l'alzinar a segon terme.

Transitant per la muntanya ens adonem que la sureda i l'alzinar, en molts llocs, han desaparegut o gairebé, havent estat substituïts per altres arbres. Hi ha per tot arreu una gran proliferació de pins de diferents espècies. Els principals són: el pi piñoner, el pinastre, el piblanca. També per les obagues o baguenys i en els clots ombrívols hi predomina el castanyer. El bosc de ribera, o sigui,

el que segueix els cursos d'aigua el trobem format per diferents menes d'arbres, entre ells: el vern, l'alber, el plàtan, l'om, el pollancre, el freixe, la saula, etc. Més escàs i barrejat amb el suro i l'alzina hi ha el roure. Hi ha moltes altres espècies que no esmentem per no esser gaire importants.

Malaauradament, com a realitat ben pal·lessa, hem de catalogar també l'eucaliptus, originari d'Austràlia, i que per introduir-ne el seu conreu s'han destruït tantes i tantes vessanes de bosc natural.

Fins aquí hem parlat de les plantes que formen l'estrat superior del bosc; l'estrat arbori. Hi ha però altres estrats dels que cal parlar: l'estrat arbustiu, l'estrat herbaci, l'estrat muscínic, i fins i tot l'estrat fúngic. Veiem doncs que el bosc no està constituït únicament per arbres, sino que en el seu conjunt és una col·lectivitat d'espècies vegetals organitzades.